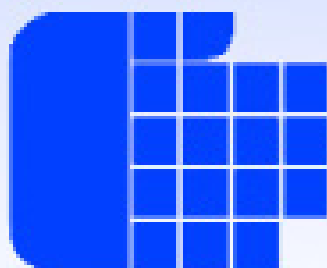

Комисия за Защита на Личните Данни

**ИНФОРМАЦИОНЕН
БЮЛЕТИН**

Брой 5 (86), септември 2020 г.

ТЕМИТЕ В БРОЯ

(бюлетинът отразява периода юли и август 2020 г.)

СЪБИТИЯ И ИНИЦИАТИВИ	3
Съдът на ЕС обяви за невалидно Решение 2016/1250 относно адекватността на защитата, осигурена от Щита за личните данни в отношенията между ЕС и САЩ.....	3
Изявление на Европейския комитет по защита на данните относно решението на Съда на ЕС по дело С-113/18 - Комисар по защита на данните срещу Фейсбук Ирландия и Максимилиан Шремс	4
Европейският комитет по защита на данните публикува документ с често задавани въпроси относно решението на Съда на ЕС по дело С-113/18	6
Заседания на Европейския комитет по защита на данните	7
Европейският комитет по защита на данните публикува регистър на решенията, приети по механизма “Едно гише”	8
Приключи организиранят от КЗЛД студентски конкурс	8
КОНТРОЛНА ДЕЙНОСТ НА КЗЛД	10
РЕШЕНИЯ НА КЗЛД	11
СТАНОВИЩА НА КЗЛД	28

СЪДЪТ НА ЕС ОБЯВИ ЗА НЕВАЛИДНО РЕШЕНИЕ 2016/1250 ОТНОСНО АДЕКВАТНОСТТА НА ЗАЩИТАТА, ОСИГУРЕНА ОТ ЩИТА ЗА ЛИЧНИТЕ ДАННИ В ОТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ ЕС И САЩ

На 16 юли 2020 г., с **решение на Съда на ЕС по дело C-311/18** (Data Protection Commissioner/ Maximillian Schrems et Facebook Ireland) бе обявено за невалидно **Решение 2016/1250 на Европейската комисия относно адекватността на защитата, осигурявана от Щита за личните данни в отношенията между ЕС и САЩ (EU-U.S. Privacy Shield)**. Мотивите на Съда са, че са налице ограничения на защитата на личните данни, които произтичат от вътрешноправната уредба на Съединените щати относно достъпа и използването на тези данни от американските публични органи. Съдът намира, че тези ограничения са непропорционални, както и че механизмът за защита правата на субектите на данни пред омбудсмана на САЩ не предоставя достатъчно гаранции за правата на лицата, които да са равностойни на тези, съществуващи в ЕС.

Според Общия регламент относно защитата на данните (ОРЗД), предаването на лични данни на трета държава може да се извършва въз основа на **решение на Европейската комисия за адекватно ниво на защита** на режима за защита на данните в тази държава. В случай, че няма такова решение, предаването на лични данни **може да се осъществи при наличие на подходящи гаранции и при условие**, че са налице приложими права на субектите на данни и ефективни правни средства за защита (чл. 46 от ОРЗД). Такива са Задължителни фирмени правила, Стандартни договорни клаузи за защита на данните, приети от Европейската комисия, както и останалите инструменти за трансфер, които са посочени в чл. 46, пар. 2 на Регламента. ОРЗД подробно установява условията, при които предаване на данни може да се осъществи при липсата на решение относно адекватно ниво на защита или на подходящи гаранции.

Решение 2016/1250 на Европейската комисия относно адекватността на защитата, осигурявана от Щита за личните данни в отношенията между ЕС и САЩ (EU-U.S. Privacy Shield) е второто решение за адекватност на защита на личните данни при трансфер на данни към САЩ, което Съдът на ЕС обявява за невалидно. Предходното такова е Решение 2000/520/ЕО относно адекватността на защитата, гарантирана от принципите за “сфера на неприкосновеност на личния живот” (Safe Harbor), отменено с решение на Съда на ЕС от 6 октомври 2015 г.)

В решението си от 16 юли 2020 г. Съдът отбелязва, че Решението за адекватност 2016/1250, подобно на Решение 2000/520, дава предимство на изискванията във връзка с националната сигурност, обществен интерес и спазването на американското законодателство, като така прави възможна намесата в основните права на лицата, чиито данни се предават на тази трета държава. Според Съда ограниченията на защитата на личните данни, които произтичат от вътрешноправната уредба на Съединените щати относно достъпа и използването от американските публични органи на такива данни, предадени от Съюза на тази трета държава, и които Комисията е оценила в Решение 2016/1250, не са определени по начин, който да отговаря на изисквания, които по същество са равностойни на предвидените в правото на Съюза съгласно принципа на пропорционалност, тъй като програмите за наблюдение, основани на тази правна уредба, не са ограничени до строго необходимото.

В решението на Съда на ЕС по дело С-311/18 от 16 юли 2020 г., едновременно с обявяването за невалидно на Решение 2016/1250, **Съдът постанови, че е валидно Решение 2010/87 на Европейската Комисия относно стандартните договорни клаузи при предаването на лични данни към лицата, които ги обработват, установени в трети страни.** Съдът установява, че Решение 2010/87 съдържа ефективни механизми, позволяващи на практика да се осигури спазването на изискваното от правото на Съюза ниво на защита и предаването на лични данни, основаващо се на такива клаузи, да бъде спряно или забранено в случай на нарушение на тези клаузи или при невъзможност за спазването им. По-специално Съдът подчертава, че това решение установява задължение за износителя и за получателя на данни предварително да проверят спазването на това ниво на защита в съответната трета държава, и че същото решение задължава този получател да информира износителя на данни за евентуалната си невъзможност да осигури съответствие със стандартните клаузи за защита, като тогава последният може да спре предаването на данни и/или да прекрати сключения с получателя договор.

Предвид решението на Съда на ЕС по дело С-311/18 от 16 юли 2020 г., предаването на лични данни към САЩ ще следва да се осъществява посредством другите действащи механизми на Регламент (ЕС) 2016/679, предоставящи подходящи гаранции за субектите на данни, като задължителните фирмени правила, стандартните клаузи за защита на данните, приети от Европейската комисия, стандартните клаузи за защита на данните, приети от надзорен орган по защита на данните, или договорните клаузи, разрешени от такъв надзорен орган. Определянето на стандартни клаузи за защита на данните, даването на разрешение за договорни клаузи и одобряването на задължителни фирмени правила от надзорен орган по защита на данните са предмет и на становище от страна на Европейския комитет по защита на данните.

ИЗЯВЛЕНИЕ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ КОМИТЕТ ПО ЗАЩИТА НА ДАННИТЕ ОТНОСНО РЕШЕНИЕТО НА СЪДА НА ЕС ПО ДЕЛО С-113/18 - КОМИСАР ПО ЗАЩИТА НА ДАННИТЕ СРЕЩУ ФЕЙСБУК ИРЛАНДИЯ И МАКСИМИЛИАН ШРЕМС

На 17 юли 2020 г. Европейският комитет по защита на данните (ЕКЗД) прие следното изявление относно взетото ден по-рано решение на Съда на ЕС по дело С-113/18 - Комисар по защита на данните срещу Фейсбук Ирландия и Максимилиан Шремс:

„Европейският комитет по защита на данните приветства решението на Съда на Европейския съюз, в което се подчертава основното право на личен живот при предаването на лични данни на трети държави. Решението на Съда на Европейския съюз е от голямо значение. ЕКЗД взе под внимание факта, че Съдът на Европейския съюз обявява за невалидно Решение 2016/1250 относно адекватността на защитата, осигурявана от Щита за личните данни в отношенията между ЕС и САЩ, както и факта, че според него Решение 2010/87 на Комисията относно стандартните договорни клаузи (СДК) при предаването на лични данни към лицата, които ги обработват, установени в трети държави, е валидно.

ЕКЗД обсъди решението на Съда по време на своето 34-то пленарно заседание от 17 юли 2020 г.

По отношение на **Щита за личните данни** ЕКЗД отбелязва, че ЕС и САЩ трябва да постигнат пълна и ефективна рамка, гарантираща, че предоставеното в САЩ ниво на защита на личните данни по същество е равностойно на гарантираното в ЕС в съответствие с решението.

В миналото ЕКЗД установи някои от основните пропуски на Щита за личните данни, на които Съдът на Европейския съюз основава решението си за обявяването му за невалиден.

В своите доклади относно годишните съвместни прегледи на Щита за личните данни ЕКЗД постави под въпрос спазването на принципите на необходимост и пропорционалност при прилагането на правото на САЩ.¹

ЕКЗД възнамерява да продължи да играе конструктивна роля при постигането на трансатлантическо предаване на лични данни, което е от полза за гражданите и организациите в ЕИП, и има готовност да предостави на Европейската комисия съдействие и насоки, които да ѝ помогнат да изгради заедно със САЩ нова рамка, която да е в пълно съответствие с правото на ЕС за защита на данните.

Въпреки че СДК остават валидни, Съдът на Европейския съюз подчертава необходимостта да се гарантира, че те на практика запазват ниво на защита, което по същество е равностойно на гарантираното от ОРЗД в съответствие с Хартата на ЕС. Оценката дали държавите, на които се изпращат данни, предоставят достатъчна степен на защита е отговорност преди всичко на износителя и вносителя при вземането на решение дали да сключат СДК. Когато извършва такава предварителна оценка, износителят (при необходимост със съдействието на вносителя) следва да вземе предвид съдържащата се в СДК уредба, конкретните обстоятелства на предаването, както и правната уредба, която се прилага в държавата на вносителя. Проверката на последната се извършва с оглед на неизчерпателно изброените в член 45, параграф 2 от ОРЗД елементи.

Ако в резултат от тази оценка се установи, че държавата на вносителя не предоставя равностойно по същество ниво на защита, може да е необходимо износителят да обмисли въвеждането на допълнителни мерки към включените в СДК. ЕКЗД проучва по-подробно в какво могат да се изразяват тези допълнителни мерки.

В решението на Съда на Европейския съюз се припомня също, че е важно износителят и вносителят да спазват задълженията си, включени в СДК, по-специално задълженията за предоставяне на информация за промяна на законодателството в държавата на вносителя. Когато тези договорни задължения не са или не могат да бъдат спазени, износителят е длъжен съгласно СДК да спре предаването или да прекрати СДК, или да уведоми компетентния си надзорен орган, ако възнамерява да продължи да предава данни.

ЕКЗД отбелязва задълженията на компетентните надзорни органи да спрат или забранят предаването на данни на трета държава, основаващо се на СДК, когато с оглед на всички обстоятелства във връзка с това предаване компетентният надзорен орган счита, че тези клаузи не са или не могат да бъдат спазени в тази трета държава, и когато защитата на предаваните данни не може да бъде осигурена с други средства, по-специално когато самият администратор или обработващ лични данни все още не е спрял или прекратил предаването.

ЕКЗД напомня, че е издал насоки относно дерогациите по член 49 от ОРЗД², както и че такива дерогации трябва да се прилагат според конкретния случай.

ЕКЗД ще направи по-подробна оценка на решението и ще предостави допълнителни разяснения за заинтересованите страни, както и насоки за използването на инструментите за предаването на лични данни на трети държави в съответствие с решението.

ЕКЗД и неговите европейски надзорни органи имат готовност, както посочва Съдът на Европейския съюз, да осигурят съгласуваност в цялото ЕИП.“

Изявлението е публикувано на сайта на Европейският комитет по защита на данните – **ТУК**.

¹ Вж. ЕКЗД, [EU-U.S. Privacy Shield - Second Annual Joint Review report](#) и ЕКЗД, [EU-U.S. Privacy Shield - Third Annual Joint Review report](#)

² Насоки № 2/2018 на ЕКЗД относно дерогациите по член 49 на Регламент 2016/679, приети на 25 май 2018 г.

ЕВРОПЕЙСКИЯТ КОМИТЕТ ПО ЗАЩИТА НА ДАННИТЕ ПУБЛИКУВА ДОКУМЕНТ С ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ ОТНОСНО РЕШЕНИЕТО НА СЪДА НА ЕС ПО ДЕЛО C-113/18

Европейският комитет по защита на данните предприе незабавни последващи действия в съответствие с решението на Съда на ЕС по дело C-311/18 (Schrems II) - Комисар по защита на личните данни на Ирландия срещу Facebook Ireland Ltd и Maximillian Schrems. На 23 юли 2020 г., една седмица след постановяване на решението на Съда на ЕС, Комитетът публикува документ, който има за цел да предостави отговори на някои често задавани въпроси, получени от надзорните органи.

С този документ ЕКЗД предоставя отговори на следните въпроси:

1. Какво е постановил Съдът в решението си?
2. Решението на Съда има ли последици за други инструменти за предаване, различни от Щита за личните данни?
3. Има ли гратисен период, през който може да продължи предаването на данни на САЩ, без да се извърши оценка на правното основание за предаването?
4. Какво трябва да се предприеме от тук нататък, ако до сега са предавани данни към американски вносител в съответствие с Щита за личните данни?
5. Какво трябва да се предприеме, ако се използват СДК, сключени с вносител на данни в САЩ?
6. Какво трябва да се предприеме, ако се използват задължителни фирмени правила, действащи по отношение на юридическо лице в САЩ?
7. Какво е положението с другите инструменти за предаване по член 46 от ОРЗД?
8. Може ли да се използва някоя от дерогациите по член 49 от ОРЗД, за да се предават данни на САЩ?
9. Може ли да продължи използването на СДК или ЗФП, за предаване на данни на трета държава, различна от САЩ?
10. Какви допълнителни мерки трябва да се въведат при използването на СДК или ЗФП, за да предаване на данни към трети държави?
11. Как администраторът, който ползва услугите на обработващ лични данни може да разбере дали обработващият предава данни към САЩ или към друга трета държава?
12. Какво може да се направи, за да се продължи използването на услугите на обработващ лични данни, ако в договора, подписан в съответствие с член 28, параграф 3 от ОРЗД е посочено, че е възможно тези данни да бъдат предавани на САЩ или на друга трета държава?

Пълният текст на документа е достъпен на сайта на Европейския комитет по защита на данните - [ТУК](#).

Материалът ще бъде разработван и допълван, наред с допълнителен анализ, тъй като ЕКЗД продължава да извършва преглед и оценка на решението на Съда на Европейския съюз.

ЗАСЕДАНИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ КОМИТЕТ ПО ЗАЩИТА НА ДАННИТЕ

На своите заседания, проведени през юли 2020 г. Европейския комитет по защита на данните предприе последващи действия в съответствие с решението на Съда на ЕС по дело C-311/18 (Schrems II) - Комисар по защита на данните срещу Фейсбук Ирландия и Максимилиан Шремс. На 17 юли 2020 г. ЕКЗД прие и публикува свое **изявление** по това решение, а на 23 юли 2020 г. - **документ за често задавани въпроси относно решението**. Тези два документа са публикувани в пълен обем в предходните два материала на настоящия бюлетин.

На своето тридесет и пето заседание, проведено на 23 юли 2020 г., Комитетът прие следната **информационна бележка относно задължителните фирмени правила, при които водещ орган е надзорният орган на Обединеното кралство**:

„Във връзка с предстоящия край на преходния период на излизането на Обединеното кралство от ЕС, ЕКЗД прие **информационна бележка, в която се очертават действията, които трябва да бъдат предприети от надзорните органи, притежателите на одобрени задължителни фирмени правила (ЗФП) и организациите, чиито ЗФП чакат одобрение от надзорния орган на Обединеното кралство**, за да се гарантира, че тези правила все още могат да се използват като валиден инструмент за предаване след края на преходния период. Тъй като в края на преходния период надзорният орган на Обединеното кралство вече няма да отговаря на условията за компетентен надзорен орган съгласно ОРЗД, неговите решения за одобрение, взимани в съответствие с ОРЗД, вече няма да имат правно действие в Европейското икономическо пространство. Освен това може да се наложи съдържанието на въпросните правила да бъде изменено преди края на преходния период, тъй като те обикновено съдържат позовавания на правния ред в Обединеното кралство. Това се отнася и за правилата, които вече са одобрени съгласно Директива 94/46/ЕО.

Притежателите на ЗФП, за които надзорният орган на Обединеното кралство е водещ надзорен орган, трябва да въведат всички организационни мерки за определяне на нов водещ надзорен орган по ЗФП в ЕИП. Промяната на водещия орган по ЗФП трябва да се извърши преди края на преходния период за излизането на Обединеното кралство от ЕС.

Настоящите кандидати за одобряване на ЗФП се приканват да въведат всички организационни мерки за определяне на нов водещ надзорен орган по ЗФП в ЕИП доста преди края на преходния период за излизането на Обединеното кралство от ЕС, включително да се свържат със съответния надзорен орган, за да предоставят цялата необходима информация, аргументираща приемането му за новия водещ надзорен орган по ЗФП. Новият водещ надзорен орган по ЗФП приема заявлението и започва официално процедура за одобрение, след като бъде получено становище от Европейския комитет по защита на данните. Всички ЗФП, одобрени от надзорния орган на Обединеното кралство съгласно ОРЗД, ще изискват от новия водещ надзорен орган по ЗФП да издаде ново решение за одобрение преди края на преходния период, след становище от ЕКЗД. ЕКЗД прие също приложение, съдържащо списък с елементи от свързаните със ЗФП документи, които да бъдат изменени във връзка с излизането на Обединеното кралство от ЕС.

Настоящата информационна бележка не засяга анализа, извършван понастоящем от ЕКЗД по отношение на последиците от решението на Съда на ЕС *DPC c/y Facebook Ireland u Schrems* за ЗФП като инструменти за предаване на данни.“

На проведеното на 20 юли 2020 г. заседание Комитетът прие насоки относно взаимодействието на втората директива за платежните услуги (PSD2) и Общия регламент относно защитата на личните данни. PSD2 модернизира правната рамка за пазара на платежни услуги, като въвежда законова рамка за нови услуги за инициране на плащания (PISP) и информационни услуги по сметки (AISP). Насоките са предоставени за обществено обсъждане в срок до 16 септември 2020 г. на сайта на ЕКЗД - **ТУК**.

ЕВРОПЕЙСКИЯТ КОМИТЕТ ПО ЗАЩИТА НА ДАННИТЕ ПУБЛИКУВА РЕГИСТЪР НА РЕШЕНИЯТА, ПРИЕТИ ПО МЕХАНИЗМА „ЕДНО ГИШЕ“

В края на юни 2020 г. Европейският комитет по защита на данните публикува на своя уебсайт нов регистър, съдържащ решения, приети по механизма за сътрудничество между националните надзорни органи „Едно гише“ (член 60 от Общия регламент относно защитата на данните).

Съгласно ОРЗД, надзорните органи имат задължение да си сътрудничат по случаи с трансграничен компонент, за да осигурят съгласувано прилагане на Регламента - така наречения механизъм „Едно гише“ (One Stop Shop - OSS). Съгласно този механизъм, водещият по конкретен случай надзорен орган отговаря за подготовката на проекторешенията и работи съвместно със засегнатите по същия случай надзорни органи за постигане на консенсус. До началото на юни водещите надзорни органи приеха 110 окончателни решения по механизма „Едно гише“.

Регистърът включва достъп до решенията, както и обобщения на решенията на английски език, подготвени от секретариата на Европейския комитет по защита на данните. Регистърът е полезен за специалистите по защита на данните, които получават достъп до информация, показваща как да работят заедно за прилагане на Регламента на практика. Информацията в публикувания регистър е валидирана от всеки водещ надзорен орган в съответствие с неговото национално законодателство.

Регистърът е достъпен [ТУК](#).

ПРИКЛЮЧИ ОРГАНИЗИРАНИЯТ ОТ КЗЛД СТУДЕНТСКИ КОНКУРС ЗА ЕСЕ

На 17 юли 2020 г. от 11.00 ч. в зала „Заседателна“ на Комисията за защита на личните данни се проведе официалната церемония по награждаване на финалистите на организирания от КЗЛД студентски конкурс за есе на тема „Новите технологии и защита на личните данни – законодателство и практическо приложение“. Конкурсът бе обявен по случай Деня за защита на личните данни – 28 януари, отбелязван всяка година в редица държави по света. Целта на инициативата е приобщаване на младите хора към търсенето на решения на предизвикателствата пред защитата на личните данни в контекста на дигитализацията и глобализацията, обхващащи всички сфери на живота.

Първият етап на конкурса, приключи на 15 юни 2020 г. След оценяване от конкурсната комисия на получените есета, до втория етап на конкурса бяха допуснати 5 кандидати. Всеки от тях защити своите идеи пред конкурсната комисия в рамките на 10 минути с предварително създадени презентации и изложение. Финалистите бяха класирани както следва:

На първо място – Ирена Александрова

На второ място – Мария Георгиева

На трето място – Ния Андреева

На четвърто място – Йоанна Андонова и Емил Йотов

Всички финалисти получиха грамоти и смартфони. Първите трима получиха и парични награди (съответно в размер на 1000 лв., 700 лв. и 300 лв.), както и възможност за платен едномесечен стаж в КЗЛД

Наградите бяха връчени от председателя на КЗЛД и заместник-председател на Европейския комитет по защита на данните – Венцислав Караджов и от Илияна Захаријева, директор Корпоративни комуникации на А1 България, тазгодишният партньор на конкурса, с чиято подкрепа беше осигурен наградният фонд.

Финалистите на конкурса са включени в програмата „Посланик на AI”, част от проект „AI-Trans: Increasing AI Transparency Through Digital Alternative Learning of Privacy Training”, финансиран по програма „Еразъм+”. Проектът осигурява знания и развитие на уменията свързани с поверителността и защитата на личните данни във връзка с новите технологии и по-специално с изкуствения интелект (AI – Artificial Intelligence) и интернет на свързаните устройства (IoT – Internet of Things).

КОНТРОЛНА ДЕЙНОСТ

СТАТИСТИКА И АНАЛИЗ НА КОНТРОЛНАТА ДЕЙНОСТ ЗА ПЕРИОДА ЮЛИ - АВГУСТ 2020 г.

На основание чл. 58, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. през месеците юли и август 2020 г. са извършени общо 17 проверки – 4 след постъпили в КЗЛД сигнали и 13 след решение на КЗЛД.

Разгледани са 73 искания, включително различни запитвания по актуални въпроси, относно защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни. На всички податели са изпратени съответни отговори, а когато е необходимо са изпращани и на съответните органи или институции, за отношение по компетентност.

Във връзка с констатации, че с определени операции по обработване на лични данни са нарушени разпоредби на регламента, за отчетния период КЗЛД е упражнила корективни правомощия по чл. 58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, като към съответния администратор на лични данни е отправено 1 Официално предупреждение.

РЕШЕНИЯ ПО ЖАЛБИ

КЗЛД публикува в своя бюлетин и на институционалния си сайт решения по жалби, с цел да се осигури прозрачност за обществеността относно практиката на Комисията при разглеждането на жалби на граждани. За постигането на тази цел не е необходимо публикуване на всички решения на КЗЛД по жалби, а отразяване произнасянето на Комисията по различни казуси. Всички публикувани решения на КЗЛД са с анонимизирани лични данни на физическите лица и голяма част от имената на юридическите лица.

РЕШЕНИЕ № ППН-01-532/2019 г. София, 05.08.2020 г.

Комисията за защита на личните данни (КЗЛД, Комисията) в състав, председател, Венцислав Караджов и членове: Цанко Цолов и Веселин Целков на редовно заседание, проведено на 16.06.2020 г. и обективирано в протокол № 28/16.06.2020 г., на основание чл. 10, ал. 1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) във вр. с чл. 57, § 1, б. „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679, разгледа жалба с рег. № ППН-01-532/16.06.2019 г., подадена от Р.Д. срещу *електронна медия (Е.М.)*.

С жалбата си, Р.Д. информира КЗЛД, че от Софийска районна прокуратура е изготвен писмен отговор във връзка с постъпило заявление по реда на Закона за достъп до обществена информация, подадено до Главния прокурор от журналист в Е.М.

Г-н Р.Д., сочи, че е подписал писмото до адресата в качеството му на длъжностно лице.

На 30 май 2019 г. констатирал, че на електронната страница на Е.М. е публикуван отговора му, без да е заличен саморъчния му подпис, което счита за грубо нарушение на Закона за защита на личните данни и „създава предпоставки за нерегламентираното му ползване, отчитайки факта, че е магистрат“.

Моли за санкциониране на Е.М.

С писмо изх. № ППН-01-532#1/15.07.2019 г. от Е.М. е изискано становище и доказателства във връзка с твърденията, посочени с депозираната жалба, за изясняване на административната преписка от фактическа страна.

В отговор е депозирано становище от Е.М., в което е посочено, че публикуваният от тях отговор е изпратен от г-н Р.Д., в оригинал, така както той го е изпратил и пожелал изрично да се публикува без редакции и корекции, с цел по-голяма достоверност на правото му на отговор.

Информират, че самото лице, изпратило отговора до Е.М. не е предприело действия за заличаване на личните данни и е заявило желание да не се коригира и редактира, изпратения документ и да се публикува в цялост.

Сочат, че заличаването на собственоръчния подпис на подателя е пропуск от тяхна страна, за който са научили едва след подаването на сигнала, за което поднасят извинения и сочат, че ще предприемат необходимите мерки за недопускане на подобни грешки в бъдеще.

Информират, че не са допусkali, че лицето изпратило документа и не заличило подписа само е изразило желание за публикуване по начина, по който е изпратен отговорът.

Разглежданата жалба е съобразена в цялост с изискванията за редовност, съгласно чл. 28, ал. 1 от Правилник за дейността на Комисията за защита на личните данни и нейната администрация (ПДКЗЛДНА), а именно: налице са данни за жалбоподателя, естеството на искането, дата и подпис.

Нормата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД предвижда преклузивен срок за сезиране на Комисията – в едногодишен срок от узнаване на нарушението, но не по-късно от пет години от извършването му. Предвидените в чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД срокове са спазени, предвид разпоредбата на пар. 44, ал. 2 от Преходните и заключителни разпоредби към закона за изменение на ЗЗЛД.

В чл. 27, ал. 2 от АПК законодателят обвързва преценката за допустимост на искането с наличие на посочените в текста изисквания. Компетентността на Комисията при разглеждане на жалби е свързана със защитата на физическите лица във връзка с обработването на техните лични данни от лица, имащи качеството „администратори на лични данни” по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679 (Общ регламент относно защитата на данните, ОРЗД, GDPR).

Жалбата е насочена срещу неправомерно разпространяване на лични данни на жалбоподателя – Р.Д. от Е.М.

От изложените съображения и с оглед липсата на предпоставки от категорията на отрицателните по чл. 27, ал. 2 от АПК на проведено закрито заседание на Комисията жалбата е приета за процесуално допустима и като страни в производството са конституирани жалбоподател - Р.Д., и ответна страна – Е.М. Страните са редовно уведомени за насрочено на 16.06.2020 г. заседание за разглеждане на жалбата по същество.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от Закона за защита на личните данни във връзка с чл. 57, § 1, б. „е“ от Регламента и чл. 38, ал. 3 от Закона за защита на личните данни Комисията за защита на личните данни разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица по ЗЗЛД, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон.

С жалбата е сезиран компетентен да се произнесе орган – КЗЛД, която съгласно правомощията си по чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 57, § 1, буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679, разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на субекти на данни свързани с обработване на личните данни, като не са налице изключенията по чл. 2, § 2, буква „в“ и чл. 55, § 3 от Регламент (ЕС) 679/2016, предвид обстоятелството, че случая не касае дейности по обработване извършвани от физическо лице в хода на чисто лични или домашни занимания и/или дейности извършвани от съдилищата при изпълнение на съдебните им функции.

Наличието на администратор на лични данни е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата. В конкретния случай жалбата е насочена срещу дружеството Е.М. Изрично в сайта www.***** е посочено, че същият и материалите публикувани в него се издават от Е.М. Справка в електронния регистър на Патентното ведомство на Република България показва, че търговската марка [*****](http://www.*****) се ползва от Е.М. Безспорно е, че дружеството Е.М. притежават качествата на администратор на лични данни по отношение на жалбоподателя съгласно определението дадено в чл. 4, § 7 от Регламента. За автор на публикуваната статията е посочен: „Автор: [*****](http://www.*****)“. Сайтът, на който е публикувана статията предвид характера и периодичността на публикациите в него и предвид неограничения достъп до информацията, публикувана в него има характера на електронна медия, а публикуваната в него информация се използва за журналистически цели.

От събраните по преписката доказателства безспорно се установи, а и между страните не е спорно, че на 30.05.2019 на сайта www.***** е публикувана статия със заглавие „[*****](http://www.*****)“. В публикацията има снимков материал на писмо относно заявление до Главния прокурор на Република България за предоставяне на достъп до обществена информация, същото подписано от жалбоподателя в качеството му на длъжностно лице и подпечатано с печата на институцията. Писмото е без изходящ номер и дата. Статията в цялост е достъпна на посочения сайт и към 11.06.2020 г., а достъпа до нея е свободен и неограничен.

Съдържащите се в статията данни за жалбоподателя са в обем от две имена, заемана длъжност, подпис и снимка, които безспорно имат характера на лични данни за лицето по смисъла на чл. 4, § 1 от Регламента, предвид обстоятелството, че посредством тях лицето може безспорно да бъде индивидуализирано.

Следва да се отбележи, че сайтът www.*****, на който е публикувана статията, предвид характера и периодичността на публикациите в него, а и предвид неограничения достъп до информацията публикувана в него, има характера на социална медия, а публикуваната в него информация се използва за журналистически цели. В тази връзка не е спорно, че посредством процесната публикация личните данни на физическото лице сезирало КЗЛД са обработени по смисъла на чл. 4, т. 2 от Регламента, в хипотезата на разпространението до неограничен кръг от лица, посетили на сайта.

Към дата на публикацията, а и към настоящия момент жалбоподателят е публична личност. В тази връзка отнасящите се до него лични данни – имена, заемана длъжност и снимка, се ползват с по-малка степен на защита от тези на лицата които не са публични личности.

Ролята на едно лице в обществения живот обосновава приоритетния интерес на обществеността да има достъп до информация, отнасяща се до него, а лицата които изпълняват функция на държавен орган следва да търпят по-висока степен на прозрачност и критика. В тази насока е и практиката на Конституционния съд на Република България конституционно дело № 4 от 2019 г., Решение № 8 от 15 ноември 2019 г., съгласно която защитата на личните данни на лица, заемащи публични длъжности, сред които е и областния управител, е много по-занижена, в сравнение със защитата на останалите граждани. В тази връзка обработването на личните му данни – имена и заемана длъжност, индивидуализиращи го като орган на власт, е необходимо за изграждане на мнение у гражданите относно дейността на задължените по закон субекти.

Безспорно в случая е липсата на съгласие от страна на жалбоподателя за обработване на личните му данни, а именно подпис, от страна на медията.

Посредством процесната публикация личните данни на физическото лице, сезирало КЗЛД са обработени в хипотезата на разпространението им до неограничен кръг лица. Съгласно чл. 25з, ал. 1 от ЗЗЛД, обработването на лични данни за журналистически цели е законосъобразно, когато се извършва за осъществяване свободата на изразяване и правото на информация, при зачитане неприкосновеността на личния живот. При обработването на лични данни за журналистически цели съгласно чл. 25з, ал. 3, т. 1 от ЗЗЛД не се прилага чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679, регламентиращ основанията, при които е допустимо обработването на лични данни, едно от които е съгласието на субекта на данни. При обработването на лични данни за журналистически цели се прилагат всички останали разпоредбите на ЗЗЛД и Регламент № 2016/679, включително принципите при които следва да се осъществява обработването на лични данни.

Обработването на лични данни за журналистически цели следва да е предназначено да служи на обществото. Действително правото на защита на личните данни не е абсолютно право и трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права съгласно принципа на пропорционалност и по-специално зачитането както на защитата на личните данни, така и на свободата на изразяване на мнение и свободата на информацията (съображение 4 от Регламента).

В конкретния случай общественият интерес и правото на информираност на обществото в достатъчна степен ще бъдат постигнати от публикуване на съдържанието на документа съдържащ конкретното волеизявление на органа на съдебната власт, като доказването на авторството на документа, посредством публикуването му с подпис на издателя е извън обхвата на журналистическата дейност и обработване на данните за целите на информираност на обществото. Правото на защита на личните данни не е абсолютно право. Същото се отнася и за правото на свобода на изразяване на мнение и свобода на информация (чл. 11 от Хартата за основните права в ЕС). Съгласно съображение 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 правото на защита на личните данни, което произтича от правото на неприкосновеност на личността трябва да бъде разглеждано във връзка с функциите му в обществото и в равновесие с останалите основни права, каквото е правото на свобода на изразяване на мнение и свобода на информация, съгласно принципа на пропорционалност.

С оглед гореизложеното се прави извод, че публикуването на подписа на жалбоподателя на страницата на www.***** е недопустимо, доколкото нарушава правото на личен живот на лицето, за което данните се отнасят. Публикуването на подписа на жалбоподателя е предпоставка за намеса в личния му живот. В случая, правото на защита на личните данни, което произтича от правото на неприкосновеност на личността, съгласно принципа на свеждане на данните до минимум, е преимуществено пред правото на свобода на изразяване на мнение и свобода на информация, доколкото последното право не би било нарушено и ако подписа на положилото го лице липсваше върху публикуваното писмо. Следва да бъде посочено, че независимо дали лицето, чийто лични данни са публикувани е публична личност или не, неговият подпис го характеризира конкретно, и този подпис продължава да го индивидуализира и след момента на заемане на публичната длъжност. Поради тази причина подписът не следва да бъде публикуван.

С публикуването на подписа на жалбоподателя администраторът е допуснал нарушение на правата на лицето сезирало КЗЛД, като не е съобразил и ограничил обработването на личните данни, които е събрал в хода на журналистическата си дейност за целите на която данните са публикувани.

За пълнота следва да се отбележи, че решението на КЗЛД кореспондира с трайно установена практика на административният орган (становище, прието на заседание, проведено на 15.01.2009 г. по преписка с вх. №1695/17.11.2008г.; становище, прието на заседание, проведено на 12.06.2013 г., по преписка с вх. № П-3868 от 06.06.2013 г.; становище, прието на заседание, проведено на 03.04.2013 г., по преписка с вх. № П-1799/ 15.03.2013 г.; становище, прието на заседание, проведено на 17.12.2014 г., по преписка с вх. № П-9019/12.12.2014 г. становище прието на заседание, проведено на 27.06.2018 г. по преписки с вх. № НДМСПО-01- 194/28.03.2018 г. и вх. № НДМСПО-01-576/11.06.2018 г., решение № ППН-01-484/2018 г. от 28.01.2019 г., влязло в сила на 17.02.2019 г.) по отношение на публикуването на документи изхождащи от публични личности, съгласно която публикуваните документи следва да не съдържат подпис на издателя. В тази насока и практиката на съдилищата при публикуване на съдебни актове, както и практиката на КЗЛД при публикуване на постановените от нея решение и изразени становища.

С оглед на изложеното, администраторът Е.М. е допуснал нарушение на принципа за „свеждане на данните до минимум“ регламентиран в чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент № 2016/679. Личните данни на жалбоподателя са обработени незаконосъобразно за журналистически цели, в нарушение на чл. 25 з, ал. 1 от ЗЗЛД, при липса на съответствие между защитата на личните данни и свободата на изразяване и информация.

Допуснатото нарушение касае правата на едно лице във връзка с принципите, приложими при обработването на лични данни, обработените лични данни са в обем – две имена, длъжност, снимка и подпис.

На същия администратор с решение № ППН-01-360/2019 г. от 22.05.2019 г. е наложена принудителна административна мярка, разпореждане по чл. 58, § 2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 разпорежда на Е.М., да съобрази обработването на личните данни с разпоредбата на чл. 5, § 1, б. „в“.

С решение № ППН-01-1748/2019 г. от 13.04.2020 г. на Е.М. за идентично нарушение отново е наложена принудителна административна мярка по чл. 58, § 2, б. „г“. Решенията са получени от администратора, но не са влезли в сила.

Предвид горното и вземайки предвид факта, че нарушението на правилата за обработване на личните данни продължава и към настоящия момент, Комисията счита, че следва да бъде наложена, както принудителна административна мярка, като санкция по отношение на администратора, така и имуществената санкция, като мярка на административна принуда, която се явява подходящата, целесъобразна и ефективна мярка за защита на обществения интерес. Имуществената санкция ще има нужното коригиращо въздействие върху администратора и ще допринесе за последващо спазване на установения правов ред от негова страна, а принудителната административна мярка ще има благоприятно действие по отношение на жалбоподателя. При определяне размера на имуществената

санкция, Комисията вземе предвид, че за жалбоподателя не са настъпили неблагоприятни имуществени последици. От посочените обаче по-горе две решения по отношение на администратора, следва, че той не предприема каквито и да било мерки относно свеждането на данните до минимум. В настоящия случай е установено и от него, че има пропуск от негова страна. Описано е, че ще предприеме мерки, каквито видно от екранната разпечатка не са предприети. Комисията при определяне размера на санкцията взема предвид обстоятелството, че дружеството е микропредприятие по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за малките и средните предприятия по последно публикувани данни в ТР към Агенцията по вписвания за 2016 г. От справка в правно-нормативна система Сиела на годишния финансов отчет на дружеството администратор за 2018 г., приходите от основаната дейност на дружеството възлизат на над един милиона лева.

Като направи тази преценка, Комисията счита, че имуществената санкция ще има нужното коригиращо въздействие върху администратора и ще допринесе за последващо спазване на установения правов ред от тяхна страна, а принудителната административна мярка ще има благоприятно действие по отношение на жалбоподателя.

В съответствие с чл. 83, параграф 2, буква „и“, мотивите са следните:

Буква „а“ – обработването по отношение на администратора Е.М., се отнася до неправомерно публикуване подпис, т.е. личните данни на жалбоподателя са разкрити на неограничен кръг лица. От обработването са засегнати правата на едни субект на данни.

Буква „б“ – случая се касае за обективна безвиновна отговорност по отношение и на администратора на лични данни.

Буква „в“ – От административния орган не е констатирано да са предприети своевременни мерки от Е.М. с цел да бъде предотвратено нарушението, напротив установено е неправомерно поведение от страна на администратора.

Буква „г“ – нарушението не се отнася до непредприемане на технически и организационни мерки.

Буква „д“ - Нарушението не е първо за администратора.

Буква „е“ – Съобразно насоките дадени от Работна група 29 по този критерий се взема предвид, че в резултат на намесата на администратора, отрицателните последици по отношение на правата на жалбоподателя са се проявили, отколкото биха могли да имат без тази намеса.

Буква „ж“ – обработени са две имена, заемана длъжност, подпис и снимка, данни, които идентифицират и дават възможност за пряко идентифициране на лицето. Не са обработени специални категории лични данни по смисъла на чл. 9 от Регламента.

Буква „з“ – след сезиране на Комисията от субекта на данни. С тълкуване от Работна група 29 за този критерий е посочено, че спазването на това задължение не може да се тълкува като смекчаващ фактор, а липсата на уведомяване или неспазване на срока поради неадекватната оценка на степента на нарушението може да обуслови по – сериозна санкция.

Буква „и“ – налагани мерки на администраторите по чл. 58, пар 2 от Регламента, посочени на стр. 6 от настоящото решение.

Буква „й“ – към момента на извършване на нарушението няма одобрени кодекси за поведение.

Буква „к“ – Административният орган отчита като отегчаващо отговорността обстоятелство факта, че от Е.М., не са предприети каквито и да било действия, относно махане на подписа под публикуваната статия, въпреки установеното нарушение.

Администраторът е длъжен да познава закона и да спазва неговите изисквания, още повече, че дължи необходимата грижа, предвидена в закона и произтичаща от предмета му на дейност, кадровия и икономически ресурс.

Предвид гореизложеното, на основание чл. 10, ал. 1 от Закона за защита на личните данни във връзка с чл. 57, § 1, б. „е“ от Регламента и чл. 38, ал. 3 от Закона за защита на личните данни, Комисията се произнесе със следното

РЕШЕНИЕ:

1. Обявява жалба с рег. № ППН-01-532/07.06.2019 г., подадена от Р.Д., срещу *електронна медия* за основателна.

2. Във връзка с т. 1 и на основание чл. 58, § 2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 разпорежда на *електронната медия*, да съобрази обработването на личните данни на жалбоподателя с разпоредбата на чл. 5, пар. 1, б. „в“, а именно на принципа за „свеждане на данните до минимум“ и да направи публикацията в сайта *www.****** достъпна, без да е видим подписът на жалбоподателя.

3. Във връзка с т. 1 и на основание разпоредбата на чл. 83, § 5, буква „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679, във вр. с чл. 85, ал. 2 от ЗЗЛД налага на *електронна медия* с ЕИК: ***, собственик и администратор на сайта *www.******, административно наказание - имуществена санкция в размер на 5 000 лв. (пет хиляди), за нарушение на чл. 25 з, ал. 1 от ЗЗЛД.

След влизане в сила на решението, сумата по наложените наказания да бъде внесена в брой в касата на Комисията за защита на личните данни, находяща се в гр. София, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 2 или преведена по банков път:

Банка БНБ – ЦУ

IBAN: BG18BNBG96613000158601

BIC BNBGBGSD

Комисия за защита на личните данни, БУЛСТАТ 130961721

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от връчването му, чрез Комисията за защита на личните данни пред Административен съд – София-град.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венцислав Караджов /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Цанко Цолов /п/

Веселин Целков /п/

РЕШЕНИЕ

№ ППН-01-671/2019 г.

София, 31.07.2020 г.

Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) в състав: Председател: Венцислав Караджов и членове: Цанко Цолов, Мария Матева и Веселин Целков на заседание, проведено на 28.05.2020 г., на основание чл. 10, ал. 1 от Закона за защита на личните данни във връзка с чл. 57, § 1, буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679, разгледа по същество жалба № ППН-01-671/22.07.2019 г., подадена от К.Е.

Административното производство е по реда на чл. 38 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Комисията за защита на личните данни е сезирана с жалба подадена от К.Е. срещу Националния осигурителен институт (НОИ) с твърдения за обработване на личните му данни без негово съгласие в процедура по възстановяване на работа.

Жалбоподателят информира, че с писмо № **** бил поканен да се яви в сградата на Централното управление на НОИ на 20 юни 2019 г. и да предостави доказателства за данни, на които НОИ е администратор. Твърди, че всички документи свързани с възстановяването му на работа – заповед за възстановяване с дата 18.06.2019 г., заповед за определяне на индивидуална месечна заплата с дата 20.06.2019 г. и други, били предварително подготвени от работодателя - НОИ, а личните му данни били използвани за тази цел без негово съгласие. В допълнение посочва, че с нотариална покана от 08 юли 2019 г., същата с № **** по описа на НОИ, изискали от него, за целите на производството по възстановяване на работа, лични данни въпреки, че към тази дата личните му данни са известни на НОИ и „вече са превели част от дължимата сума по ЗДСл – в случая месечно възнаграждение“. Счита действията на НОИ за неправомерни, извършени при непознаване на законодателството в областта на защита на личните данни и в нарушение на Регламент ЕС 2016/679. Моли Комисията за проверка по случая.

Към жалбата не са приложени доказателства.

НОИ е уведомен за образуваното административно производство. Предоставена е възможност за запознаване с жалбата и изложените от г-н К.Е. твърдения, като копие от същата е изпратена на института. Указана е правната възможност за изразяване на писмено становище по случая и задължението за представяне на относими към производството доказателства.

В отговор е депозирано становище за неоснователност на жалбата с аргументи за липса на твърдения от страна на жалбоподателя нарушения или превишаване на права. Управителят на НОИ сочи, че се касае за обработване на лични данни на г-н К.Е. с които НОИ, като работодател на г-н К.Е., разполага, като същите са обработени в изпълнение на постановено от Върховен административен съд съдебно решение и посочените в него срокове. Твърди, че личните данни на г-н К.Е. са обработени в съответствие с принципите на законосъобразност, добросъвестност и прозрачност при спазване на ЗЗЛД и Регламент ЕС 2016/679. Не счита, че са превишени правата на НОИ, относно изисканото писмено съгласие за проверка в базата данни за информация за осигурено лице при заемане на евентуално друга длъжност при друг осигурител.

Към становището е приложено копие на: становище на длъжностно лице по защита на данните, заповед на НОИ с № ****, решение № **** по адм. дело **** на ВАС, писмо на НОИ с № **** и нотариална покана с № ****.

Комисията за защита на личните данни е независим държавен орган, който осъществява защита на лицата при обработването на личните им данни и при осъществяване на достъпа до тези данни, както и контрол по спазването на ЗЗЛД и Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г.

За да упражни правомощията си, Комисията следва да бъде валидно сезирана.

Жалбата съдържа задължително изискуеми реквизити - налице са данни за жалбоподателя, естеството на искането, дата и подпис, с оглед което същата е редовна.

Жалбата е процесуално допустима, подадена в срока по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД от физическо лице с правен интерес срещу надлежна страна администратор на лични данни по смисъл чл. 4, ал. 7 от регламента. Сезиран е компетентен да се произнесе орган – КЗЛД, която съгласно правомощията си по чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 57, § 1, буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679, разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на субекти на данни свързани с обработване на личните данни, като не са налице изключенията по чл. 2, § 2, буква „в“ и чл. 55, § 3 от регламента предвид обстоятелството, че случая не касае дейности по обработване извършвани от физическо лице в хода на чисто лични или домашни занимания и/или дейности извършвани от съдилищата при изпълнение на съдебните им функции.

По изложените съображения и с оглед липсата на предпоставки от категорията на отрицателните по чл. 27, ал. 2 от АПК, на проведено на 07.05.2020 г. заседание на Комисията жалбата е приета за процесуално допустима и като страни в производството са конституирани: К.Е. и ответна страна –

НОИ. Страните са редовно уведомени за насроченото за 28.05.2020 г. открито заседание за разглеждане на жалбата по същество и им е указано разпределянето на доказателствената тежест в процеса и възможността да се запознаят с материалите по преписката.

С оглед изясняване на случая от фактическа страна от ответника е изискано, а в отговор и с придружително писмо ППН-01-671#8/20.05.2020 г. е представено, заверено копие на заповедта за възстановяване на К.Е. на заеманата от него длъжност преди прекратяване на служебното правоотношение.

На проведено на 28.05.2020 г. открито заседание на КЗЛД, жалбата е разгледана по същество.

Жалбоподателят – редовно уведомен, не се явява, не се представлява.

Ответната страна – редовно уведомена, представлява се от юрисконсулт А. с пълномощно, която оспорва жалбата, като неоснователна. Твърди, че личните данни на жалбоподателя са обработени законосъобразно, в изпълнение на нормативно установено задължение.

В качеството си на административен орган и във връзка с необходимостта от установяване истинността по случая, като основен принцип в административното производство, съгласно чл. 7 от Административно-процесуалния кодекс, изискващ наличието на установени действителни факти, имайки предвид събраните доказателства и наведените от страните твърдения, комисията приема, че разгледана по същество жалба № ППН-01-671/22.07.2019 г. е неоснователна.

От събраните по преписката доказателства се установи, а и между страните не е спорно, че жалбоподателят е заемал длъжността държавен експерт по осигуряване в отдел „Методология на отпускане на пенсии“, дирекция „Пенсии“ в НОИ, като във връзка и за целите на възникналото между страните служебно правоотношение НОИ, като орган по назначаване и осигурител, обработва лични данни на жалбоподателя.

Служебното правоотношение е прекратено от органа по назначаване със заповед № ****, същата е обжалвана от г-н К.Е. и с решение № *** по адм. дело **** на АССГ е отменена като незаконосъобразна. Съдебното решение е оставено в сила с решение *** по адм. дело *** на ВАС.

Доказателствата по преписката и в частност представеното заверено копие на заповед № *** свидетелстват, че на 14.06.2019 г., в законоустановения срок по чл. 122 от ЗДСл, г-н К.Е. лично се е явил в административната сграда на НОИ и в присъствието на началника на отдел „Административно обслужване“ е направил изрично устно волеизявление да бъде възстановен на заеманата преди прекратяване на правоотношението длъжност.

С писмо изх. № *** по описа на НОИ е поканен да се яви на 20.06.2019 г., за да заеме съответната длъжност. Уведомен е, че следва да представи доказателства, че за времето от дата на прекратяване на служебното правоотношение до 05.06.2019 г. не е заемал друга държавна служба, а в случай че е заемал такава и е получавал по-нисък размер на възнаграждение, да представи съответните документи удостоверяващи това обстоятелство. Допълнително и с нотариална покана *** по описа на нотариус с рег. № *** на НК, е уведомен, че в случай, че желае НОИ да определи размера на обезщетението му по чл. 104 от ЗДСл въз основа на данни от информационната система за осигурени лица следва да представи писмено съгласие за ползване на тези данни за конкретната цел.

Със заповед № *** по описа на НОИ и на основание чл. 122, ал. 1 от Закона за държавния служител, жалбоподателят е възстановен на длъжността, която е изпълнявал преди прекратяване на правоотношението. В заповедта за възстановяване се съдържат лични данни на г-н К.Е. е обем от три имена и единен граждански номер. Не е спорно, че заповедта е връчена на жалбоподателя на 20.06.2019 г.

Обработването на личните данни на г-н К.Е. от НОИ за издаване на заповедта и изобщо в процедурата по възстановяване на заеманата в структурите на НОИ длъжност, е законосъобразно, в хипотезата на чл. 6, § 1, буква „в“ от Регламент ЕС 2016/679, а именно обработването е необходимо

за спазване на законово задължение, което се прилага спрямо администратора. В конкретния случай законовото задължение на НОИ, в качеството му на орган по назначаване, произтича от разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл съгласно която „При отменяне на заповед за прекратяване на служебно правоотношение ...от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебното решение.“

Предвид активността на г-н К.Е. и предприетите по негова инициатива действия („на 14.06.2019 г., в законоустановения срок по чл. 122 от ЗДСл, г-н К.Е. лично се е явил в административната сграда на НОИ и е направил изрично устно волеизявление да бъде възстановен на заеманата преди прекратяване на правоотношението длъжност“), като допълнително, самостоятелно условие за законосъобразност на обработването може да се възприеме и хипотезата на чл. чл. 6, § 1, буква „б“ от Регламент ЕС 2016/679, а именно обработването на лични данни е необходимо за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключване на договора, в случая преди връчване на заповедта за възстановяване.

Твърденията на жалбоподателя, че действията на НОИ са неправомерни, извършени при непознаване на законодателството в областта на защита на личните данни и в нарушение на Регламент ЕС 2016/679 не кореспондират със събраните по преписката доказателства, които свидетелстват за законосъобразност на обработването на лични данни в процедурата по възстановяване на заеманата длъжност. Последното е относимо и към отправената до г-н К.Е. нотариална покана с която е уведомен, че в случай, че желае НОИ да определи размера на обезщетението му по чл. 104 от ЗДСл въз основа на данни от информационната система за осигурени лица следва да представи писмено съгласие за ползване на тези данни за конкретната цел или да предостави доказателства, че за времето от дата на прекратяване на служебното правоотношение до 05.06.2019 г. не е заемал друга държавна служба, а в случай че е заемал такава и е получавал по-нисък размер на възнаграждение, да представи съответните документи удостоверяващи това обстоятелство. Възраженията на жалбоподателя, че НОИ разполага служебно с информацията, и не следва да я изисква от него, са неоснователни, доколкото информацията е събрана и се обработва от НОИ за други цели и в друго качество. Макар в регистрите на институцията да са налични такива данни, те са отразени от друг работодател, предвид което НОИ в качеството си орган по назначаване и осигурител на жалбоподателя няма правно основания за достъпване на тази информация служебно и обработването ѝ за целите на конкретното правоотношение.

Водима от горното и на основание чл. 38, ал. 3 от Закона за защита на личните данни, Комисията за защита на личните данни,

РЕШИ:

Оставя без уважение жалба ППН-01-671/22.07.2019 г., като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от връчването му, чрез Комисията за защита на личните данни пред Административен съд София - град.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венцислав Караджов /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Цанко Цолов /п/

Мария Матева /п/

Веселин Целков /п/

РЕШЕНИЕ
№ ППН-01-191/2019 г.
София, 30.07.2020 г.

Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) в състав: Председател: Венцислав Караджов и членове: Цанко Цолов и Веселин Целков на заседание, проведено на 18.06.2020 г., на основание на основание чл. 10, ал. 1 от Закона за защита на личните данни, респективно чл. 57, § 1, буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни (Регламента), разгледа по същество жалби № ППН-01-191/20.02.2019 г. и ППН-01-197/21.02.2019 г., подадени от П.М.

Административното производство е по реда на чл. 38 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

В Комисията за защита на личните данни е постъпила препратена за разглеждане по компетентност жалба с вх. № 14-00-283/14.02.2019 г. по описа на Комисия за регулиране на съобщенията, подадена от П.М. срещу *телекомуникационен оператор (Т.О.)*, същата заведена с вх. № ППН-01-191/20.02.2019 г. по описа на КЗЛД. Комисията за защита на личните данни е сезирана и от г-н П.М. с жалба ППН-01-197/21.02.2019 г. с идентично съдържание и предмет на жалбата препратена от КРС по компетентност в КЗЛД.

Жалбоподателят информира, че от 2015 г. е клиент на Т.О. по повод сключен между страните договор за ползване на мобилен номер ***1. Твърди, че на 02.01.2019 г. бил информиран за неизплатени задължения към мобилния оператор във връзка с които на 04.01.2019 г. оператора ограничил изходящите му повикания. В тази връзка и след проведен с дружеството телефонен разговор установил, че на негово име в Т.О. е регистриран втори договор за ползване на друг мобилен номер. Категоричен е, че не е сключвал договор за предоставяне на услуги на номер различен от ***1 и моли комисията за проверка по случая, доколкото личните му данни се обработват от дружеството без правно основание. Допълва, че за случая е подал жалба и в Т.О., на която не е получил отговор.

Към жалбата са приложени относими доказателства.

Т.О. е уведомено за образуването по случая административно производство и съобразно залегналото в административния процес служебно начало и задължението на административния орган за служебно събиране на доказателства и изясняване на действителните факти от значение за случая, от дружеството са изискани относими доказателства, предоставена е възможност и за изразяване на писмено становище.

В отговор е изразено становище за неоснователност на жалбата, ведно с приложени към него относими доказателства. От Т.О. информират, че жалбоподателя е страна по сключени с дружеството два договора за предоставяне на мобилни услуги на номер ***1 и номер ***2 във връзка и за целите на които Т.О. обработва лични данни на г-н П.М. Твърдят, че дружеството обработва личните данни на жалбоподателя законосъобразно въз основа на договорните отношения между страните, доколкото доказателства в обратна насока - за злоупотреба, липсват, и молят комисията да остави жалбата без уважение. Посочват обаче, че „предвид визуалното разминаване в подписите между оспорените и неоспорените документи“ оспореният договор за предоставяне на услуги на номер ***2 е прекратен, като всички дължими по него суми са сторнирани и не са дължими от г-н П.М., а за случая е сезирана прокуратурата.

В хода на производството от Районна прокуратура – София е получена информация, че по повод подадена от П.М. жалба е образувана пр. пр. № *** по описа на СРП, респективно досъдебно производство № *** по описа на ОЗ РУ-СДВР за престъпление по чл. 309, ал. 1 от НК, което не е приключило и по което е назначено, но не е изготвена експертиза на подписа положен под процесния договор.

С оглед събраните по административната преписка доказателства, комисията, на заседание проведено на 22.02.2020 г., е приела жалбите за допустими и на основание чл. 32 от АПК е обединила същите за разглеждане в едно административно производство със страни: жалбоподател – П.М. и ответна страна – Т.О. На основание чл. 54, ал. 1, т. 3 от Административно-процесуалния кодекс образуваното по случая административно производство е спряно, до отпадане на основанието за спиране. Решението е съобщено на страните и е влязло в сила.

След постановяване на решението, с изпратено от Софийска районна прокуратура придружително писмо с вх. № *** в КЗЛД са постъпили изготвени в хода на досъдебното производство графически експертизи, същите относими към производството, със заключение, че подписът и ръкописният текст в графа „Място за полагане на подпис на ПОТРЕБИТЕЛЯ“, „Място за полагане на подпис на АБОНАТА“ в процесния договор и ръкописният текст в Декларация – съгласие, приложение към тях, не са положени от жалбоподателя П.М.

На основание чл. 55, ал. 1, предложение първо, от АПК и предвид събраните по преписката доказателства и в частност заключението на вещото лице, с решение от 13.05.2020 г. административното производство е възобновено.

Страните са редовно уведомени за насроченото открито заседание за разглеждане на жалбата по същество и им е указано разпределянето на доказателствената тежест в процеса и възможността да се запознаят с материалите по преписката. Информирани са за изготвена по случая експертиза, заверено копие от която е изпратена на страните с придружителни писма № ППН-01-191#7/20.05.2020 г. и ППН-01-191#8/20.05.2020 г. Указана им е правната възможност да изразят писменото си становище по събраните доказателства, да сочат нови доказателства, да правят искания по доказателствата.

На проведено на 18.06.2020 г. заседание на Комисията, жалбата е разгледана по същество.

Жалбоподателят – редовно уведомен, не се явява, не се представлява.

Т.О. – редовно уведомено, представлява се от юрисконсулт с пълномощно по преписката, която оспорва жалбата. Заявява, че е запозната със събраните по преписката доказателства, не ги оспорва, не сочи нови доказателства, няма искания по доказателствата. Поддържа изразеното писмено становище за неоснователност на жалбите.

В качеството си на административен орган и във връзка с необходимостта от установяване истинността по случая, като основен принцип в административното производство, съгласно чл. 7 от АПК, изискващ наличието на установени действителни факти и предвид събраните доказателства и наведените твърдения, Комисията приема, че разгледани по същество жалбите са основателни.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е абонат на Т.О. във връзка с договор за предоставяне на мобилни услуги на номер ***1. Не е спорно, а и от събраните по преписката доказателства се установи, че Т.О. обработва личните данни на жалбоподателя и в качеството му на абонат на Т.О., във връзка с договор за предоставяне на мобилни услуги на номер ***2, същият сключен на 10.11.2018 г. В договора и приложена към него декларация за съгласие се съдържат лични данни на жалбоподателя в обем от три имена, единен граждански номер и адрес, същият е посочен като потребител на услугата и именно в това качество личните му данни се обработват от Т.О.

Твърденията на жалбоподателя, че личните му данни са незаконосъобразно обработени за целите на договора са основателни. Подкрепят се от събраните по преписката доказателства, в частност от изготвени по случая графически експертизи, със заключение, че подписът и ръкописният текст в графа „Място за полагане на подпис на ПОТРЕБИТЕЛЯ“, „Място за полагане на подпис на АБОНАТА“ в процесния договор и ръкописният текст в Декларация – съгласие, приложение към тях, не са положени от жалбоподателя П.М.

Последното налага извода, че личните данни на жалбоподателя са обработени от Т.О., в хипотезата на събиране и употреба за сключване на договора, без знанието и съгласието на

жалбоподателя и без наличие на валидни договорни отношения между страните. Данните на жалбоподателя са обработени и във връзка със събиране на произтичащи от договорите задължения и изготвяне на фактури за задължения. Обработването не е извършено в изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни, не е необходимо за защита на живота и здравето на физическото лице, нито за изпълнение на задача в обществен интерес или за упражняване на правомощия, предоставени на администратора със закон, както и за реализиране на законните интереси на администратора, които да са преимуществени пред интересите на физическото лице. В тази връзка се налага извода, че данните на жалбоподателя в качеството му на абоната на Т.О. относно предоставяне на услуга на номер ***2 са обработени незаконосъобразно и са нарушени правата на лицето сезирало КЗЛД.

Следва обаче да се отбележи, че след като е уведомен от жалбоподателя за нарушението, с жалба подадена на 05.01.2019 г., администраторът е действал добросъвестно - предприел е действия по извършване на вътрешна проверка изискани са обяснения на служителя сключил процесния договор, на 14.02.2019 г. е сезирана Прокуратурата, а на 01.03.2019 г. са сторнирани произтичащите от спорния договор задължения. В допълнение, по данни на дружеството, е активирана и отстъпка в размер на три месечни абонаментни такси, считано от 01.03.2019 г., за ползвания от жалбоподателя мобилен номер.

Предприетите от Т.О. последващи действия определено не санират нарушението свързано с обработване, без правно основание, на личните данни на жалбоподателя в периода 10.11.2018 г. – 01.03.2019 г., но са относими при избора на корективно правомощие, доколкото действията на администратора са в насока преустановяване на нарушението.

Предвид горното и с оглед характера на констатираното нарушение Комисията счита, че упражняването на корективно правомощие различно от посоченото в чл. 58, ал. 2, буква „и“ от Регламента, а именно налагане на имуществена санкция, е нецелесъобразно, като следва да се отбележи, че принудителните административни мерки по чл. 58, § 2, буква „а“, „в“, „д“, „е“, „ж“ и „й“ са и неприложими поради естеството на нарушението.

В конкретния случай имуществената санкция по член 58, параграф 2, буква „и“ от Регламента, се явява най-целесъобразна, ефективна, възпираща и пропорционална. Следва да се отбележи, че освен чисто санкционна мярка, реакция на държавата към извършеното нарушение на нормативно установените правила, имуществената санкция има и дисциплиниращо действие, с оглед неизвършването на същото нарушение за напред. Администраторът е длъжен да познава закона и да спазва неговите изисквания, още повече, че той дължи необходимата грижа, предвидена в закона и произтичаща от предмета му на дейност, кадровия и икономически ресурс.

При определяне на размерът на санкцията и в съответствие с чл. 83, § 2 от Регламента, Комисията взема предвид, че се касае за нарушение на правата на едно физическо лице. Като утежняващи обстоятелства е отчетено, че обработването на лични данни, а именно събиране и употреба за сключване на договора, е довършено с акта на своето извършване и е неотстранимо, а същото и че нарушението е станало известно на КЗЛД в следствие сезирането ѝ от потърпевшото лице. За утежняващо обстоятелство Комисията приема и факта, че са обработени данни за единен граждански номер на лицето, както и че се касае за обработване на лични данни за създаване на финансова и договорна обвързаност с Т.О. Обстоятелствата по чл. 83, § 2, букви „б“ и „и“ от Регламента са неотнормими доколкото се касае за юридическо лице, което не формира вина, а към момента на извършване на нарушението одобрени кодекси за поведение, респективно одобрени механизми за сертифициране не са въведени.

Комисията счита, че с оглед принципа на пропорционалност между тежестта на нарушението и размера на наказанието и като има предвид, че дружеството не попада в определението на малко и средно предприятие по смисъла на закона, наложената на Т.О. имуществена санкция следва да е в размер на 5 000 лева – размер много под средния предвиден в Регламента за това нарушение. При

определяне на размера на санкцията Комисията приема като смекчаващи обстоятелства предприетите от дружеството действия за преустановяване на нарушението и разписаната подробна процедура при обработване на данни за целите на сключване на договори за услуги, в това число Ръководство за абониране на частни клиенти и Инструкция за работа с лични данни в магазини на Т.О.

От друга страна, при определяне на размера на санкцията Комисията приема като утежняващо обстоятелства факта, че нарушението не е първо, а поредно за Т.О., по отношения на което има влезли в сила санкционни решения на КЗЛД за обработване на лични данни без наличие на условие за допустимост на обработването, в това число Решение ***/2013 г., Решение ***/2014 г., Решение ***/2015 г. и Решение ***/2019 г., с които на дружеството са наложени съответно имуществени санкции, издадени са задължително предписание по ЗЗЛД и разпореждане по чл. 58, § 2, буква „г“ от Регламента.

Съобразявайки целта на наказанието, което следва да има възпираща и предупредителна функция, естеството и тежестта на нарушението, обществените отношения които засяга, категориите засегнати лични данни, Комисията счита, че упражненото корективно правомощия по вид и размер безспорно отговаря на търсените от ЗЗЛД и Регламент 2016/679 ефективност и възпиращ ефект, като в същото време не нарушава принципа на пропорционалност и изискването за съразмерност

Водима от горното и на основание чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД, Комисията за защита на личните данни,

РЕШИ:

1. Обявява жалби № ППН-01-191/20.02.2019 г. и ППН-01-197/21.02.2019 г., подадени от П.М. срещу телекомуникационен оператор за основателни.

2. На основание чл. 83, § 5, буква „а“, във връзка с чл. 58, § 2, буква „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679 налага на телекомуникационен оператор с ЕИК ***** административно наказание - имуществена санкция в размер на 5 000 лв. (пет хиляди лева) за обработване на личните данни на жалбоподателя в нарушение на чл. 6, § 1, буква „а“ от Регламента.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от връчването му, чрез Комисията за защита на личните данни, пред Административен съд София - град.

След влизане в сила на решението, сумата по наложеното наказание следва да бъде преведена по банков път:

Банка БНБ – ЦУ, IBAN: BG18BNBG96613000158601, BIC BNBGBGSD

Комисия за защита на личните данни, БУЛСТАТ 130961721.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венцислав Караджов /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Цанко Цолов /п/

Веселин Целков /п/

РЕШЕНИЕ
№ ППН-01-357/2019 г.
София, 19.05.2020 г.

Комисията за защита на личните данни (КЗЛД, Комисията) в състав, председател – Венцислав Караджов и членове: Цанко Цолов и Веселин Целков на редовно заседание, проведено на 01.04.2020 г. и обективизирано в протокол № 12/01.04.2020 г., на основание чл. 10, ал. 1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) във вр. с чл. 57, § 1, б. „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679, разгледа жалба с рег. № ППН-01-357/08.04.2019 г., подадена от Н.Д. срещу Б.Д. – класен ръководител на ученици от 4 г клас, *учебно заведение (У.З.)*.

В жалбата г-жа Н.Д. е посочила, че счита, че е налице злоупотреба с личните данни на малолетната ѝ дъщеря – И.И., чрез публикуване на снимки, на дъщеря ѝ, от класния ръководител, във Фейсбук, без знанието и съгласието на майката. Жалбоподателката твърди, че снимките са били достъпни за непознати хора и не знае какво се „е случили по-нататък с тях“. Г-жа Н.Д. смята за притеснително и неприемливо да се „подмятат снимките на децата из социалните мрежи“. Настоява г-жа Б.Д., класен ръководител на 4 г клас в У.З., да осигури достъп до публикациите на отговорните институции, за да направят проверки.

Като доказателство е приложена една екранна разпечатка от снимка.

Жалбоподателката моли, РУ на Образованието да съдейства за преместването на детето в друго училище, тъй като смята, че интересите на детето не са защитени.

В условията на залегалото в административния процес служебно начало и задължението на административния орган за служебно събиране на доказателства и изясняване на действителните факти от значение за случая от директора на У.З. е изискано предоставянето на писмено становище и относими към случая доказателства, включително и обяснения по случая от класния ръководител Б.Д.

С писмо изх. № ***/20.05.2019 г. е ангажирано становище, в което е посочено, че: от извършената проверка от училището, РУО, ДАЗД и събраните доказателства е установено че снимката, предмет на жалбата, е публикувана в затворена група в социалната мрежа Фейсбук и достъп до данните във Фейсбук групата имат само и единствено родителите на учениците от посочената паралелка, като групата се администрира от родител на ученик в паралелката. Информират, че снимки на децата от класа, в това число и на И.И., няма качени в личния профил на г-жа Б.Д. и страницата на училището.

Посочено е, че във връзка със защитата на личните данни на първата родителска среща за учебната година, проведена на 12.09.2018 г., всички родители попълват предоставени от класните родители декларации за съгласие за ползване на личните данни на родителя и децата му, декларация за съгласие/несъгласие детето му да бъде снимано във видео или фото формат и изображенията да бъдат публикувани. Посочено е още, че г-жа Н.Д. е попълнила декларация, като е посочила допълнително, че дава ограничен достъп до своите лични данни, но не е предоставила на класния ръководител втората декларация, т. е, не е декларирала позицията си относно публикуването на снимков материал, поради която причина от училището сочат, че няма публикации в отворени социални мрежи.

Допълнено към становището на училището е, че жалбоподателката е участвала със свои коментари в затворената група и от 2015 до 04.04.2019 г. не е изразила несъгласие в групата с публикуването на снимки.

Разглежданата жалба съдържа задължително изискуемите реквизити, посочени в чл. 28, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и нейната администрация, а именно: налице са данни за жалбоподателя, естество на искането, дата и подпис, с оглед на което жалбата е редовна.

Жалбата е процесуално допустима – подадена в срока по 38, ал. 1 от ЗЗЛД от физическо лице с правен интерес. Същата има за предмет твърдение за неправомерно обработване на лични

данни на чрез публикуване на снимка в затворена група в социалната мрежа Фейсбук на малолетната дъщеря на жалбоподателката и е насочена срещу администратор на лични данни. С жалбата е сезиран компетентен да се произнесе орган – Комисия за защита на личните данни, която съгласно правомощията си по чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 57, параграф 1, буква „е” от Регламент 2016/679 разглежда жалби, подадени от субекти на данни.

Комисията за защита на личните данни е независим надзорен орган, който осъществява защита на лицата при обработване на техните лични данни и при осъществяване на достъпа до тези данни, както и контрола по спазване на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни (накратко „Регламента” или Регламент 2016/679) и Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД). Една от задачите на КЗЛД по чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 57, параграф 1, буква „е” от Регламент 2016/679 е да разглежда жалби, подадени от субекти на данни, и да разследва предмета на жалбата, доколкото това е целесъобразно. Целесъобразността при разглеждане на жалбите е процесуално развита в чл. 38, ал. 4 ЗЗЛД – когато жалбата е очевидно неоснователна или прекомерна, с решение на Комисията жалбата може да бъде оставена без разглеждане.

С Регламент 2016/679 и Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) се определят правилата по отношение на защитата на физическите лица във връзка с обработването на личните им данни, както и правилата по отношение на свободното движение на лични данни. Целта е да се защитават основни права и свободи на физическите лица, и по-специално тяхното право на защита на личните данни.

Обработването на лични данни от администратори на лични данни, както в публичната, така и в частната сфера, е законосъобразно и допустимо, ако е налице някое от правните основания, изчерпателно изброени в чл. 6, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679:

а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели;

б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор;

в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора;

г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице;

д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора;

е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Съгласието по буква „а” е едно от основанията за събиране и обработване на лични данни. Независимо от факта, че то е посочено на първо място, всички правни основания са алтернативни и равнопоставени, като същите не са подредени в йерархична зависимост. Наличието на което и да е от тях прави обработването законосъобразно, при условие, че са спазени и другите изисквания на регламента.

В случаите, когато администратор на лични данни прави преценка дали да обработва личните данни на базата на съгласие, той трябва да изследва обстоятелството дали не е налице друго правно основание за тяхното обработване. В случай че друго основание е налице, не е необходимо изискването и на съгласие от субекта на данни.

В конкретния случай снимката на дъщерята на г-жа Н.Д. е публикувана в затворена група във социалната мрежа Фейсбук, на основание изразено съгласие от страна на Н.Д., посредством ясно изразяващо действие. Чрез участието в затворена фейсбук група, от г-жа Н.Д. е декларирано съгласие за включване в групата.

Затворените групи са видими и излизат в нюзфийда като предложение, към които човек може да се включи, като всеки може да види името на групата и описанието ѝ. Влиза се след изпращане на „молба“ за присъединяване, като при някои затворени групи има и анкета от 2-3 въпроса, които трябва да се попълнят преди одобряване.

Само членовете на групата обаче могат виждат кой е в групата и какво публикува. По този начин правилата са поставени в положителен контекст, а хората поемат отговорност за това как повлияват и насърчават поведението в групата.

Администраторът на групата има ангажимент за премахване на постове с грубо, нецензурно поведение. Такива постове се изтриват веднага. Всякакви съмнителни постове не трябва да присъстват в групата, за да може участниците в нея да чувстват сигурност и да могат да разчитат на професионална и подкрепяща среда, в която с удоволствие се ангажират, съгласно правилата на социалната мрежа Фейсбук. В настоящия случай не са налице доказателства г-жа Н.Д. да е поискала сваляне на снимката от затворената група на 4 г клас от администратора на групата.

Видно от т. 1 от предоставения като доказателство доклад по административната преписка, от комисията за жалби и сигнали към У.З. е, че от училището е установено, че снимки на 4 г клас, на които е и ученичката И.И. са помествани на страницата на затворена фейсбук група – 4 г клас, не от класния ръководител – г-жа Б.Д., а от З.Г., която е администратор на затворена група и майка на дете от 4 г клас. Групата е създадена през 2015 г. по инициатива на родителите и достъп до публикациите на страницата имат само родителите на ученици от 4 г клас. В доклада е посочено, че г-жа Н.Д. е писала позитивни коментари, с което е доказала заинтересоваността от проведените мероприятия с учениците и по този начин е изразила принадлежност към общността на групата. В този смисъл следва да се отбележи, че неоснователни и недоказани се явяват твърденията на жалбоподателката, че снимките на дъщеря ѝ са публикувани в социалната мрежа Фейсбук без нейно знание и съгласие и са били достъпни за непознати за нея хора, напротив кръгът от хора е ограничен.

От гореописаното следва, че трябва да се прави разграничение между публикуване на снимка, без други данни, от които може да се направи пряка идентификация на лицето от снимката, в затворена група в социална медия, с участието на ограничен брой от хора, което участие е доброволно изразено от участниците в групата, и публикация на снимка в профила на лице, до който достъп биха могли да имат неограничен кръг от хора. Следва да се анализира и факта дали от публикуването на снимка, без каквито и да било други идентификатори, като имена например, може да се направи безспорна идентификация на лицето, което стои на снимката. От определение на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 става ясно, че лични данни са „всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано, т. е в конкретния случай дъщерята на г-жа Н.Д. може да се идентифицира единствено от родителите, участващи в затворената група.

От данните по административната преписка се установи, че от г-жа Б.Д. не са публикувани снимки на учениците от 4 г клас на личния ѝ профил, както и на страницата на училището. Досежно твърденията на жалбоподателката, че не е дала съгласие за публикуване на снимки от страна на училището, следва да се посочи, че такава декларация не е предоставена от нейна страна до У.З. Въпреки, че г-жа Н.Д. не е върнала декларация, от която да е видно, че не е съгласна снимки на дъщеря ѝ да бъдат публикувани от училището, училището е възприело, че от страна на г-жа Н.Д. е изразено несъгласие относно публикуване на снимки, защото не са публикувани снимки на страницата на училището с учениците на 4 г клас, не са публикувани и снимки в личния профил на г-жа Б.Д., в качеството ѝ на класен ръководител на 4 г клас.

Процесната снимка е публикувана единствено в затворена група в социалната мрежа Фейсбук, за което самата жалбоподателка свободно е изразила съгласие за участие, а с постовете си доказва и активност в групата. Дори и снимката да е публикувана от класния ръководител в затворената група на 4 г клас на УЗ., считам, че жалбата се явява очевидно неоснователна, предвид волята на майката за участие в затворена група.

Съгласно разпоредбата на чл. 4, т. 11 от Регламента, „съгласие на субекта на данни“, означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данни, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му, свързаните с него лични данни да дадат обработени.

С участието на г-жа Н.Д., като законен представител на малолетната си дъщеря, в затворената група на 4 г клас, в социалната мрежа Фейсбук, е изразено съгласие, посредством ясно потвърждаващо действие, със самото присъединяване към затворената група на класа, като няма данни същото да е оттеглено.

От всичко изложено следва, че в конкретния случай е налице основание за обработване на лични данни на малолетната дъщеря на г-жа Н.Д. по чл. 6, параграф 1, буква „а“ от Регламент (ЕС) 2016/679 – обработването е законосъобразно тъй като субекта на данни е дал съгласие за обработване на личните за конкретно посочена цел в затворената група на класа.

С оглед изложеното, обработването на данните на малолетната дъщеря на г-жа Н.Д. е законосъобразно на основание чл. 6, параграф 1, буква „а“ и „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

Въз основа на горното, на основание с 57, пар. 1, б. „е“ от Регламент 2016/679 и чл. 38, ал. 4 от ЗЗЛД, Комисията се произнесе със следното

РЕШЕНИЕ:

Обявява жалба рег. № ППН-01-357/08.04.2019 г., подадена от Н.Д. срещу Б.Д. – класен ръководител на ученици от 4 г клас на учебно заведение, на основание чл. 38, ал. 4 ЗЗЛД, за очевидно неоснователна и я оставя без по-нататъшно разглеждане.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от връчването му, чрез Комисията за защита на личните данни пред Административен съд, град Р.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венцислав Караджов /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Цанко Цолов /п/

Веселин Целков /п/

СТАНОВИЩА НА КЗЛД

СТАНОВИЩЕ
НА
КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ
рег. № ПНМД-01-87/2020 г.
гр. София, 28.08.2020 г.

ОТНОСНО: Предоставяне на данни от ЕСГРАОН

Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) в състав – председател: Венцислав Караджов и членове: Цанко Цолов, Мария Матева и Веселин Целков, на заседание, проведено на 26.08.2020 г., разгледа искане с вх. № ПНМД-01-87/19.08.2020 г. от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, с което той информира, че подопечната му Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (ИААА), която е второстепенен разпоредител с бюджет към министъра, изпълнява проекта: „Надграждане на поддържаните от Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ регистри и бази данни. Изграждане на нов модел на контролната дейност, основан на оценка на риска“, финансиран по Оперативна програма „Добро управление“, съфинансирана от Европейския съюз чрез Европейския социален фонд.

Визираният проект е насочен към осигуряване на междурегистрова свързаност и служебен обмен на информация и намаляване на административната тежест за гражданите и бизнеса. За целта ще се извърши надграждане на поддържаните от ИААА регистри, в т.ч. чрез реализиране на интерфейси за автоматично служебно извличане на данни от други вътрешни и външни системи/ регистри, реинженеринг на работните процеси, реализация на електронни административни услуги, в т.ч. вътрешноадминистративни и създаване на нов модел на контролната дейност, основан на оценка на риска.

Съществена част от проекта е свързана с осигуряването на автоматизиран достъп до два първични регистра, администрирани от Главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ в Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) – Национална база данни „Население“ и Класификатор на настоящите и постоянните адреси. Достъпът е необходим за осъществяване функциите на агенцията във връзка с изискванията на Закона за електронното управление, както и за съществено облекчаване на административната тежест върху гражданите и бизнеса.

Конкретно, за целите на проекта, справките и проверките са необходими за следните административни услуги и дейности:

- електронно подаване на заявление за издаване, преиздаване, подмяна или издаване на дубликат на карта за квалификация на водача;
- електронно подаване на заявление за издаване на карта за дигитален тахограф;
- електронно подаване на заявление за АДР карта (свидетелство за водач, превозващ опасни товари);
- подаване на заявление за явяване на изпит за придобиване на правоспособност за управление на МПС;
- подаване на заявление за изпит за АДР от водач на МПС за превоз на опасни товари;
- подаване на заявление за изпит за придобиване на квалификация за консултант по безопасност за превоз на опасни товари;
- подаване на заявление за изпит за придобиване на удостоверение за водач на лек таксиметров автомобил;

- електронно подаване на заявление за издаване на лицензи за извършване на обществен превоз на пътници и товари;
- електронно подаване на заявление за издаване на еднократни разрешителни за международен превоз на товари;
- теоретичните и практическите изпити за придобиване на правоспособност за управление на МПС.

В писмото си министърът сочи, че на годишна база посочените административни услуги се заявяват и предоставят близо 408 400 пъти.

Във връзка с посочената ползваемост на административните услуги, осигуряването на автоматизиран достъп за извършване на справки ще доведе до голямо намаляване на административната тежест за гражданите и бизнеса и ще позволи автоматизирането на работни процеси в ИААА. Това ще доведе до значително повишаване на качеството на работа на администрацията.

С оглед на гореизложеното, министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията отправя молба към КЗЛД за издаване на „*разрешение за временен достъп до Национална база данни „Население“ и Класификатор на настоящите и постоянните адреси на основание чл. 106, ал. 1, т. 3 от Закона за гражданската регистрация за срока на проекта и за постигане на целите му, включително и в периода на осигуряване на устойчивостта на резултатите*“.

Правен анализ:

Законът за гражданската регистрация (ЗГР) е нормативният акт, уреждащ условията и реда за гражданската регистрация на физическите лица в Република България. Тя включва съвкупността от данни за едно лице, които го отличават от другите лица в обществото и в семейството му в качеството на носител на субективни права, като име, гражданство, семейно положение, родство, постоянен адрес и др. (чл. 1, ал. 1 и 3 ЗГР). Доколкото в конкретния случай се касае за лични данни, свързани с гражданската регистрация, разпоредбите на ЗГР се явяват специални по отношение на предоставянето им на трети лица.

Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението (ЕСГРАОН) е национална система за гражданска регистрация на физическите лица в Република България и източник на лични данни за тях. Една от ключовите функции на ЕСГРАОН е да осигурява информационно и административно обслужване на законодателната, изпълнителната и съдебната власт в страната (чл. 101, т. 6 ЗГР).

В тази връзка, в разпоредбата на чл. 106, ал. 1 от ЗГР са изброени изчерпателно условията и категориите субекти, на които Главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ (ГД „ГРАО“) в Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) предоставя данни от ЕСГРАОН, а именно на:

- 1) българските и чуждестранните граждани, както и на лицата без гражданство, за които се отнасят, а също така и на трети лица, когато тези данни са от значение за възникване, съществуване, изменение или прекратяване на техни законни права и интереси;
- 2) държавни органи и институции съобразно законоустановените им правомощия;
- 3) български и чуждестранни юридически лица – въз основа на закон, акт на съдебната власт или разрешение на Комисията за защита на личните данни.

Според трайната практика на Върховния административен съд (ВАС)¹ условията, при наличието на които данните от ЕСГРАОН подлежат на предоставяне са различни и разликите са обусловени

---

¹ Решение № 9979 от 30.11.2004 г. по адм. д. № 3377/2004 г., V отд. на ВАС; Решение № 13931 от 19.12.2016 г. по адм. д. № 13984/2015 г., III отд. на ВАС; Решение № 87 от 05.01.2017 г. по адм. д. № 14661/2015 г., III отд. на ВАС; Решение № 5034 от 24.04.2017 г. по адм. д. № 1356/2016 г., III отд. на ВАС; Решение № 4939 от 20.04.2017 г. по адм. д. № 2685/2016 г., III отд. на ВАС; Определение № 6677 от 04.06.2008 г. по адм. д. № 4261/2008 г., III отд. на ВАС

от вида на правния субект, поискал достъп до тях. В нормата на чл. 106, ал. 1 ЗГР са определени три отделни категории субекти, на които се предоставят данни от ЕСГРАОН – физически лица (т. 1), държавни органи и институции (т. 2) и юридически лица (т. 3).

Тук следва да се отбележи, че КЗЛД е компетентна и разполага с правомощие да разрешава предоставяне на данни от ЕСГРАОН само и единствено в хипотезата на т. 3, която предвижда, че правоимащото лице – искател (получател на данните) трябва да е юридическо лице. От това следва, че юридическите лица са адресати на нормата по т. 3 и единствено при наличието на юридическите факти, установени в нейната хипотеза, КЗЛД дължи прилагане на нейната диспозиция.

От изложеното дотук, може да се направи обосновано заключение, че искането на министъра е недопустимо, поради факта, че същият има качеството на централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална компетентност (чл. 19, ал. 2, т. 4 вр. с чл. 25, ал. 1 от Закона за администрацията). Нещо повече, съгласно чл. 19, ал. 4, т. 3 от Закона за администрацията (ЗАДМ) за органи на изпълнителната власт се считат и изпълнителните директори на изпълнителните агенции.

Държавата е форма на организация на човешката общност върху конкретна територия. Нейната основна цел е да защити и гарантира общите интереси на тази човешка общност и на първо място нейната всеотна сигурност. Тя има за цел и създаването на необходимите предпоставки за свободна (стопанска, културна и пр.) изява на всеки един индивид в общността. Постигането на тези цели е регламентирано със закони, които определят органите, овластени с решаването на общественозначимите проблеми в съответните сфери на живота и начините на тяхното действие. Затова държавата може да функционира само чрез своите определени от позитивното право органи и то по начините, регламентираны в законите.

С решение № 21 от 14.11.1996 г., по к. д. № 19 от 1996 г. (обн., ДВ, бр. 102 от 29.11.1996 г.) Конституционният съд на Република България приема, че „*основен, същностен белег на държавния орган е наличието на властнически правомощия, които по своето съдържание включват автономна директивна дейност на органа (като елемент от неговата обща компетентност), правото му да издава задължителни по своя характер предписания във формата на общи или индивидуални задължителни актове*“. В допълнение, за да бъде определена една публична институция като държавен орган, тя трябва да притежава, освен посочения от Конституционния съд белег, още два – да е елемент от структурата на държавата и да е включена в държавния бюджет.

Министърът, като централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална компетентност, ръководи отделно министерство (негова администрация, която традиционно има правноорганизационната форма на ЮЛ, но сама по себе си не разполага с властнически правомощия). Той ръководи, координира и контролира осъществяването на държавната политика според законоустановените си правомощия (чл. 25, ал. 1 и 2 ЗАДМ). Съгласно чл. 2, ал. 1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвТП) министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията провежда държавната политика при осъществяването на автомобилните превози на пътници и товари на територията на страната.

От своя страна, изпълнителната агенция е администрация към определен министър за административно обслужване на физически и юридически лица, както и за изпълнение на дейности и услуги, свързани с осигуряването на дейността на органите на държавната власт и на администрацията (чл. 54, ал. 1 от ЗАДМ). Тя се създава със закон или с постановление на Министерския съвет и се ръководи и представлява от изпълнителен директор, който както вече стана ясно по-горе, също е орган на изпълнителната власт. Тук следва да се подчертае, че въпреки че администрациите са натоварени да подпомагат органите на изпълнителната власт при осъществяване на техните правомощия, те самите нямат качеството на държавни органи, а попадат в по-общото понятие „институция“ като елемент на публичната власт. В случая, ИААА е създадена със ЗАвТП и на същата е възложено да осъществява координация и контрол на дейността при осъществяване на автомобилните превози на пътници и товари. ИААА е юридическо лице на бюджетна издръжка към Министерство на

транспорта, информационните технологии и съобщенията (чл. 2, ал. 2 и 3 ЗАвтП). Съгласно приетия от Министерски съвет Устройствен правилник на ИААА, контролът върху дейността на агенцията се осъществява от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията (чл. 2, ал. 2 от Правилника). Агенцията се ръководи и представлява от изпълнителен директор, който се назначава от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията съгласувано с министър-председателя (чл. 5 от Правилника). Правомощията на изпълнителния директор на ИААА са изчерпателно изброени в чл. 7 от Правилника.

Традиционно, в българската правна система, министерствата и различните държавни ведомства притежават правноорганизационната форма на ЮЛ, но същите имат качеството на администрация, подпомагаща органа на власт. Тази правна конструкция налага извода, че за тях е изключено да бъдат самостоятелни субекти (ЮЛ), искащи от КЗЛД разрешение за предоставяне на данни по реда на чл. 106, ал. 1, т. 3, пр. 3 от ЗГР. Обратното разбиране, респ. прилагане на нормата, би обезсмислило съществуването на хипотезата по т. 2 (държавни органи и институции), създавайки правна несигурност и двойствен режим.

Не на последно място, в настоящия правен анализ заслужава да се акцентира и върху приложното поле на Закона за електронното управление (ЗЕУ), който урежда обществените отношения между административните органи, свързани с работата с електронни документи и предоставянето на административни услуги по електронен път, както и обмена на електронни документи между административните органи. Съгласно разпоредбите на ЗЕУ, административните органи не могат да изискват от гражданите и организациите предоставянето или доказването на вече събрани или създадени данни, а са длъжни да ги съберат служебно от първичния администратор на данните. Първичният администратор на данни е административен орган, който по силата на закон събира или създава данни за гражданин или организация за първи път и изменя или заличава тези данни (в случая това е ГД „ГРАО“ в МРРБ). Нещо повече, ЗЕУ вменява на първичния администратор задължение да изпраща служебно и безплатно данните на всички административни органи, които въз основа на закон също обработват тези данни и са заявили желание да ги получават.

С оглед на гореизложените мотиви, може да се направи извод, че за КЗЛД не е налице правно основание за издаване на разрешение по реда на чл. 106, ал. 1, т. 3, пр. 3 от ЗГР, тъй като отправеното искане не е от ЮЛ, както изисква хипотезата на нормата, а от орган на изпълнителната власт в лицето на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Подобно решение, прието в разрез със закона, би било нищожно поради излизане извън пределите на компетентност на КЗЛД. В тази връзка, и предоставящият данните (ГД „ГРАО“ в МРРБ) и получаващият данните (ИААА) биха обработвали лични данни без валидно правно основание.

Въпреки направения извод, министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията разполага с правна възможност да отправи настоящото си искане директно към ГД „ГРАО“ в МРРБ, като се позове на приложимостта на хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗГР, предвиждаща, че данните от ЕСГРАОН следва да се предоставят на държавни органи и институции съобразно законоустановените им правомощия, като тежестта за доказване на основателността на искането се носи от искателя. Видно от изложеното в писмото, исканите категории лични данни са в пряка корелация с изпълнението на законоустановените правомощия на министъра и изпълнителния директор на ИААА, в качеството им на органи на изпълнителната власт. При отчитане на изискванията на чл. 46, ал. 1 от Закона за нормативните актове (ЗНА), използваното в т. 2 понятие „законоустановени правомощия“ следва да се тълкува разширително, т.е. вкл. и такива, предвидени в подзаконовата нормативна уредба. Служебна справка на официалния сайт на ИААА показва, че воденето на регистрите за електронни административни услуги се извършва въз основа на конкретни правни основания, изрично посочени в линк към съответните регистри.

Наред с визираното по-горе специално законодателство, Общият регламент относно защитата на данните (Регламент (ЕС) 2016/679) урежда европейската правна рамка за защита на физическите лица при обработване на личните им данни, което може да се извършва само при наличие на някое от

алтернативните условия за законосъобразност, изчерпателно изброени в разпоредбите на чл. 6 (общи) и чл. 9 (специални), както и при стриктното спазване на принципите за обработване, прогласени в чл. 5 на Регламента.

Предвид изложените дотук аргументи, може да се направи категоричен извод, че за министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията/изпълнителния директор на ИААА, е налице условие за законосъобразност при получаване на исканите от ГД „ГРАО“ в МРРБ лични данни, съдържащи се в ЕСГРАОН, на основание чл. 6, пар. 1, б. „д“, пр. 2 вр. с пар. 3, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679. Ключов аспект, оказващ непосредствено влияние върху правата и интересите на лицата, е спазването на принципа за „ограничение на съхранението“, съгласно който, когато сроковете за съхранение на данни не са определени в действащото законодателство, администраторът следва да определи срока за тяхното съхранение, необходим за постигане на целите на обработването.

По тези съображения и на основание чл. 10а, ал. 1 от Закона за защита на личните данни вр. с чл. 58, пар. 3, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, Комисията за защита на личните данни изразява следното

СТАНОВИЩЕ:

1. При спазване на хипотезата на чл. 10б, ал. 1, т. 3 от Закона за гражданската регистрация, Комисията за защита на личните данни не следва да се произнася с решение по отправено към нея искане за издаване на разрешение за предоставяне на данни от ЕСГРАОН от субект, имащ качеството на държавен орган или институция.

2. Главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, може да предостави исканите от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията данни от ЕСГРАОН на основание чл. 10б, ал. 1, т. 2 от Закона за гражданската регистрация.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Венцислав Караджов /п/

ЧЛЕНОВЕ:

Цанко Цолов /п/

Мария Матева /п/

Веселин Целков /п/

Комисия за защита на личните данни

Председател: Венцислав Караджов

Членове: Цанко Цолов

Мария Матева

Веселин Целков

Информационен бюлетин № 5 (86) 2020 г.

Издава се съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗЗЛД

Уеб сайт на КЗЛД: www.cpdp.bg

Разпространява се в електронен вид

ISSN 2367-7759